

In de weegschaal.

Oehoes zijn hot!

Een uitnodiging om bij het ringen van oehoes aanwezig te zijn sla je niet af. Willem Saris, wijkagent buitengebied in Winterswijk aan de telefoon. Woensdagavond half zeven moeten we bij de mergelgroeve in Winterswijk zijn. Een klein select gezelschap mag het ringen bijwonen en PDM behoort daarbij.

Redactieleden Koos Kasemir en Wil Kroon bedenken zich geen moment en zijn op tijd ter plaatse. Behalve Willem en zijn assistente, agent in opleiding Malou Noordermeer is boswachter Tjibbe Hunink aanwezig. Het is "zijn" groeve zo blijkt. Ook assistent boswachter Dirk van der Broek is er en nog een paar belangstellenden. Dirk is onder andere belast met de voorlichting voor Staatsbosbeheer (SBB) en het resultaat is een cameraploeg van twee personen die opnames maakt voor het SBS 6-programma Hart van Nederland. De opnames worden ook gebruikt voor de website van Staatsbosbeheer en het kan zelfs zijn dat ook het tv-programma Vroege vogels er gebruik van maakt; oehoes zijn hot.

De oehoe is de grootste uil in Europa en uiterst zeldzaam. Hij broedt pas weer in Nederland sinds 1997. Het eerste paar vond een plek in de Enci groeve in Limburg. Zeven jaar geleden werd het eerste paar in Winterswijk waargenomen. De uitbreiding gaat nu snel, want op dit moment zijn er achttien broedparen bekend in Nederland. Ze zijn vooral in het zuiden (Brabant en Limburg) te vinden, maar dus ook een paar in het oosten van het land.

In Winterswijk is de oude groeve niet open voor publiek. De Oehoe broedt heel verstandig in die oude groeve en niet in de veel grotere nieuwere groeve. Vorig jaar was het nest met de camera van SBB en Beleef de Lente goed te zien. Nu is het nest verderop, hoog tegen de wand gebouwd op een richel die helaas verscholen is achter bomen en groen. Oehoes kiezen doorgaans een noordwand omdat ze dan in februari al zon hebben.

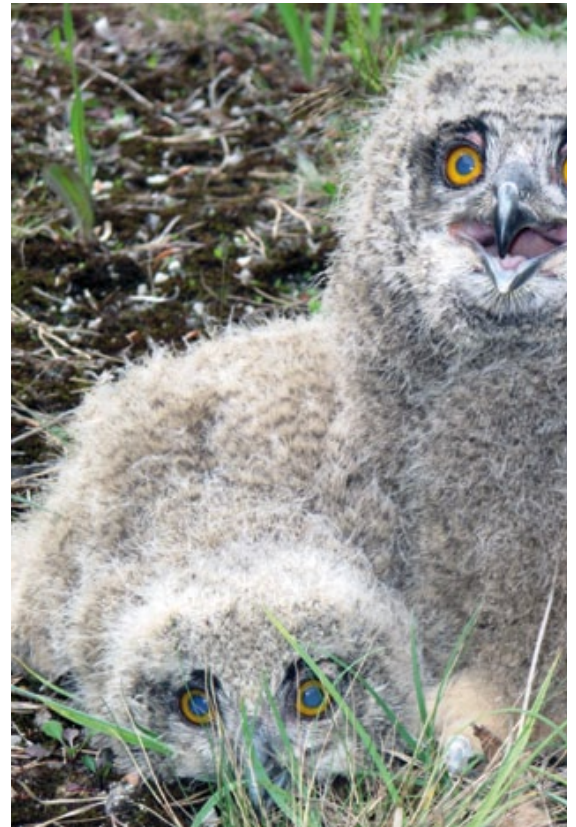
We dalen af tot op de bodem van de oude groeve. Overall klinken vogels maar van een oehoe geen spoor. Wel wat oude prooiresten, van zo te zien kleine vogels. Ook een oehoe houdt van een snackje kennelijk.

Als we ter plekke zijn krijgt Tjibbe een camera op zijn hoofd en daarmee klautert hij behendig naar boven. We zien dat hij op grote hoogte iets in zijn rugzak stopt en weer aan de afdeling begint. Oehoeringer Gejo Wassink die veel oehoes in Nederland en het

grensgebied in Duitsland ringt, schat de afstand van het huidige nest ca. 17 meter boven de grond. Hij vertelt dat het een goed Oehoejaar is. De nesten zijn groter, soms drie à vier jongen en de jongen zijn doorgaans gezond.

Als Tjibbe beneden is snort de camera. Hij loopt als een geroutineerd acteur op de camera af. Als hij bij ringer Gejo neerknielt kijkt het gezelschap ademloos toe. Daar komt het eerste kuiken. Het is groter dan verwacht. Met grote schrikogen kijkt het om zich heen. De snavel maakt klakkende geluiden. Gejo neemt hem in de arm en begint aan het ringen. Een grote ring met een uniek nummer wordt om de poot geklemd. Daarna wordt de vogel gewogen, de vleugellengte wordt opgemeten (daar kan o.a. de leeftijd uit worden opgemaakt en het geslacht

Tjibbe, loopt als een geroutineerd acteur op de camera af.

Als hij bij ringer Gejo neerknielt kijkt het gezelschap ademloos toe.

wordt vastgesteld). Nr. 1 is een vrouwtje. Ze weegt al anderhalve kilo en is 30 dagen oud. Haar broertje is beduidend kleiner. Dat zijn mannetjes-oehoes sowieso, maar deze is ook jonger. 26 dagen zo schat Gejo. De conditie van beide kuikens is goed en het gewicht is redelijk hoog.

Er komt spontaan een braakbal uit de snavel van junior. Die wordt meteen even onderzocht. Er stond vandaag of gisteren kraai, veldmuis en rat op het menu.

Tijdens de hele ringsessie, die ongeveer een half uur duurt, horen we niets van de ouders. Misschien

zitten ze ergens te slapen of juist heel alert toe te kijken. Als de jongen drie weken zijn slapen de ouders niet meer op het nest omdat de jongen dan te veel klieren en bedelen. Misschien zitten ze dus gewoon ergens te pitten. Oehoes zijn nachtuilen, dus ze slapen of dommelen overdag.

Als we teruglopen vertelt Dirk dat er in september een open dag is voor het publiek. Ook al zien ze dan geen oehoes, mensen willen toch graag de sfeer proeven van deze mooie oude groeve die eigenlijk nooit toegankelijk is. Er is met grote stenen een soort kijkwand gemaakt waardoor je naar beneden kunt kijken, maar er gaat, zo hebben we ervaren, niks boven zo'n afdaling in die serene, bijna magische wereld van die oude groeve. Zeker in combinatie met die prachtige dikke mollige kuikens met hun gele priemende schrikogen. Die houden we nog wel een poosje op ons netvlies.

Tekst en foto's: Wil Kroon en Koos Kasemir

Belangstelling voor het onderzoek.

In de rugzak en terug naar het nest.

De vleugellengte wordt opgemeten.

